

WYROK

o.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział III Karny

w składzie:

przewodniczący: SSO Daniel Strzelecki

protokolant: Kaja Czerniak

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Bolesławcu: Sławomira Graffa

po rozpoznaniu w dniach 21, 28 stycznia 2020r., 5 lutego 2020r., 29 września 2020r., 12 listopada 2020r., 21 stycznia 2021r., 1 marca 2021r., 19 i 21 kwietnia 2021r.

sprawy karnej:

a) **J. S. (1)**

3.syna T. i G. z domu A.

4.urodzonego (...) w P.

6.oskarżonego o to, że:

8.1. w okresie od 6 sierpnia 2018r. do 7 października 2018r. w Ż. i B., działając w warunkach przestępstwa ciągłego z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) i kierując wykonaniem przez niego czynu, po uprzednim przekazaniu R. K. (1) sfałszowanych dokumentów w postaci dowodu osobistego na dane D. G. oraz pełnomocnictwa do reprezentowania właściciela działki numer (...) położonej w O. oraz wręczeniu mu telefonu komórkowego do kontaktu, a nadto instruując go co do sposobu zachowania wobec pokrzywdzonego R. T. (1), wprowadził w błąd wymienionego pokrzywdzonego co do tożsamości R. K. (1) i jego upoważnienia do działania w imieniu właściciela działki i doprowadził do zawarcia z nim przez R. K. (1) podającego się za D. G. przedwstępnej umowy sprzedaży działki z datą 7.02.2015r., zapewniając przy tym o zamiarze sfinalizowania umowy przed notariuszem, mimo braku wiedzy i zgody w tym zakresie faktycznych właścicieli działki i pobrał od pokrzywdzonego na poczet zadatku dwukrotnie po 300.000zł, którą zatrzymał wspólnie z R. K. (1) dla siebie, czym działał na szkodę R. T. (1), przy czym wartość wyłudzonego mienia jest znaczna,

9.tj. o czyn z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

b) **R. K. (1)**

10.syna W. i Z. z domu P.

11.urodzonego (...) w B.

13. oskarżonego o to, że:

15.2. w okresie od 6 sierpnia 2018 roku do 7 października 2018 roku w Ż. i B., działając w warunkach przestępstwa ciągłego z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1), po uprzednim wprowadzeniu w błąd R. T. (1) co do swojej tożsamości poprzez podanie się za D. G. oraz co do faktu posiadanego pełnomocnictwa do reprezentowania właściciela działki nr (...) położonej w O., zawarł z nim przedwstępną umowę sprzedaży tej działki z datą 07.02.2015 roku, podpisując się pod nią w miejscu sprzedającego jako D. G., zapewniając przy tym o zamiarze sfinalizowania umowy przed notariuszem, mimo braku wiedzy i zgody w tym zakresie faktycznych właścicieli działki i pobrał od wymienionego pokrzywdzonego na poczet zadatku dwukrotnie po kwocie 300.000 zł, którą zatrzymał wraz z J. S. (1) dla siebie, podpisując się także pod umową zadatku i oświadczeniem o przyjęciu zadatku jako D. G., czym działał na szkodę R. T. (1), przy czym wartość wyłudzonego mienia jest znaczna,

16.tj. o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

I. uznaje oskarżonych J. S. (1) i R. K. (1) za winnych tego, że w okresie od dnia 17 sierpnia 2018r. do dnia 7 października 2018r. w B., Ż. i Z., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z inną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd pokrzywdzonego R. T. (1) co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązania w postaci sprzedaży nieruchomości gruntowej, doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 600.000zł w ten sposób, że J. S. (1) za pośrednictwem tej innej osoby skontaktował się z R. K. (1) i przekazał mu podrobione dokumenty w postaci dowodu osobistego ze zdjęciem R. K. (1), lecz stwierdzającym tożsamość D. G. oraz w postaci pełnomocnictwa sporządzonego w formie aktu notarialnego upoważniającego D. G. do reprezentowania właściciela nieruchomości gruntowej położonej w O. o numerze 450/37 w zakresie jej zbycia, a nadto J. S. (1) instruując R. K. (1) co do sposobu zachowywania się wobec R. T. (1) zaaranżował spotkania tych mężczyzn, podczas których R. K. (1) podając się za D. G. oraz podając się za pełnomocnika właściciela tej nieruchomości oferował R. T. (1) jej sprzedaż posługując się wskazanymi podrobionymi dokumentami jako autentycznymi, jak również podrobił w celu użycia za autentyczne podpisy D. G. na przekazanych pokrzywdzonemu dokumentach w postaci umowy zadatku datowanej na 12 września 2018r., umowy przedwstępnej sprzedaży datowanej na 7 lutego 2015r., oświadczenia o przyjęciu zadatku i oświadczenia o zachowaniu tajemnicy handlowej, czym wprowadzili pokrzywdzonego w błąd co do tożsamości R. K. (1) i jego upoważnienia do działania w imieniu właściciela nieruchomości w zakresie jej zbycia, w wyniku czego doprowadzili R. T. (1) do zawarcia z R. K. (1) podającym się za D. G. przedwstępnej umowy sprzedaży tej nieruchomości, zapewniając przy tym o zamiarze zawarcia umowy przyrzeczonej, mimo niedysponowania tytułem prawnym do tej nieruchomości, wskutek czego R. K. (1) pobrał od R. T. (1) jako zadatek na poczet ceny sprzedaży nieruchomości dwukrotnie po 300.000zł, czym działali na jego szkodę R. T. (1), przy czym J. S. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie P. i Zachód w S. z dnia 24 marca 2011r. w sprawie sygn. akt IV K 401/10 za przestępstwo z art. 286§1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 14 maja 2013r. do dnia 14 listopada 2013r.

18.tj. w odniesieniu do J. S. (1) przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., zaś w odniesieniu do R. K. (1) przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

i za to skazuje J. S. (1) na podstawie z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje go na karę 250 (dwustu pięćdziesięciu)

stawek dziennych grzywny po 50zł (pięćdziesiąt złotych) każda, zaś R. K. (1) na podstawie z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. skazuje na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§2 k.k. skazuje go na karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 20zł (dwadzieścia złotych) każda;

II. na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonych J. S. (1) i R. K. (1) środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody zobowiązując ich do solidarnej zapłaty na rzecz pokrzywdzonego R. T. (1) kwoty 600.000zł (sześciuset tysięcy złotych);

III. na podstawie art. 63§1 k.k. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności, zalicza oskarżonemu R. K. (1) na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godz. 6:15 dnia 30 kwietnia 2019r. do godz. 19:34 dnia 30 kwietnia 2019r.;

IV. na podstawie art. 44§2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych:

a) wobec oskarżonego J. S. (1) w postaci telefonu komórkowego marki i (...) o nr. (...) z kartą SIM opisanego w wykazie dowodów rzeczowych Prokuratury Rejonowej w Bolesławcu pod pozycją DRZ nr (...);

b) wobec oskarżonego R. K. (1) w postaci umowy zadatku datowanej na 12 września 2018r., umowy przedwstępnej sprzedaży datowanej na 7 lutego 2015r., oświadczenia o przyjęciu zadatku, oświadczenia o zachowaniu tajemnicy handlowej opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Prokuratury Rejonowej w Bolesławcu pod pozycjami DRZ nr 787- (...);

V. na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze oraz na podstawie §11 ust. 1 pkt. 2, ust. 2 pkt. 5 i §17 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądza od oskarżonych J. S. (1) i R. K. (1) na rzecz pokrzywdzonego R. T. (1) po 3.500zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów ustanowienia pełnomocnika;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonych J. S. (1) i R. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po połowie, zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza pierwszemu z nich opłatę w wysokości 600zł, zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 5 tej ustawy drugiemu z nich wymierza opłatę w wysokości 400zł.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 124/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli			

wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. S. (1)	Czyn przypisany wyrokiem.	
2.	R. K. (1)	Czyn przypisany wyrokiem.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W okresie od dnia 17 sierpnia 2018r. do dnia 7 października 2018r. w B., Ż. i Z., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z inną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd pokrzywdzonego R. T. (1) co do zamiaru wywiązania się ze	Częściowo wyjaśnienia J. S. (1) k. 291-296, 388-391, 629, 702-704. Wyjaśnienia R. K. (1) k. 210-217, 243-245, 390, 700-701, 703-704. Zeznania R. T. (1) k. 3-5, 19-28, 67-69, 172-174, 391-394, 404-405, 630, 703. Zeznania I. P. k. 81-82. Zeznania R. D. k. 85, 435.	---	

zobowiązania w postaci sprzedaży nieruchomości gruntowej, doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 600.000zł w ten sposób, że J. S. (1) za pośrednictwem tej innej osoby skontaktował się z R. K. (1) i przekazał mu podrobione dokumenty w postaci dowodu osobistego ze zdjęciem R. K. (1), lecz stwierdzającym tożsamość D. G. oraz w postaci pełnomocnictwa sporządzonego w formie aktu notarialnego upoważniającego D. G. do reprezentowania właściciela nieruchomości gruntowej położonej w O. o numerze 450/37 w zakresie jej zbycia, a nadto J. S. (1) instruując R. K. (1) co do sposobu zachowywania się wobec R. T. (1) zaaranżował spotkania tych mężczyzn, podczas których R. K. (1) podając się za D. G. oraz podając się za pełnomocnika właściciela tej nieruchomości oferował R. T. (1) jej sprzedaż posługując się wskazanymi podrobionymi dokumentami jako autentycznymi, jak również podrobił w celu użycia za autentyczne podpisy D. G. na przekazanych pokrzywdzonemu dokumentach w postaci umowy zadatku datowanej na 12 września 2018r.,	Zeznania M. K. (1) k. 103. Zeznania E. K. (1) k. 105, 428-429. Zeznania D. K. (1) k. 105, 428-431. Zeznania M. O. k 99-100, 426-428. Zeznania M. K. (2) k. 135-136, 431-434. Umowa zadatku z dnia 12 września 2018r. k. 11. Umowa przedwstępna sprzedaży datowana na 7 lutego 2015r. k. 12. Oświadczenie o przyjęciu zadatku i oświadczenie o zachowaniu tajemnicy handlowej k. 13, 14. Mapy ewidencyjne gruntów k. 115, 16. Dokumentacja zdjęciowa k. 17-18, 21-27, 416-422. Wykaz połączeń wg numeru sieci stacjonarnej/ruchomej dla nr. (...) zapisany na płycie CD-R z załącznikami k. 115, 116-117. Informacja skarbową k. 424. Odpisy zwykle ksiąg wieczystych k. 441-458. Akty notarialne i zgłoszenia przywozu do Polski wartości dewizowych k. k. 459, 462b. Nagrania audio k. 616, 626.

umowy przedwstępnej sprzedaży datowanej na 7 lutego 2015r., oświadczenia o przyjęciu zadatku i oświadczenia o zachowaniu tajemnicy handlowej, czym wprowadzili pokrzywdzonego w błąd co do tożsamości R. K. (1) i jego upoważnienia do działania w imieniu właściciela nieruchomości w zakresie jej zbycia, w wyniku czego doprowadzili R. T. (1) do zawarcia z R. K. (1) podającym się za D. G. przedwstępnej umowy sprzedaży tej nieruchomości, zapewniając przy tym o zamiarze zawarcia umowy przyrzeczonej, mimo niedysponowania tytułem prawnym do tej nieruchomości, wskutek czego R. K. (1) pobrał od R. T. (1) jako zadatek na poczet ceny sprzedaży nieruchomości dwukrotnie po 300.000zł, czym działali na jego szkodę R. T. (1), przy czym J. S. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem (...) P. i (...) w S. z dnia 24 marca 2011r. w sprawie sygn. akt IV K 401/10 za przestępstwo z art. 286§1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 14 maja 2013r. do dnia 14 listopada 2013r.

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. S. (1)	Czyn przypisany wyrokiem.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Udzielenie przez J. S. (1) pożyczki w kwocie 600.000zł R. T. (1) i niepodjęcie przez tego oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) i E. K. (2) działań, którymi pokrzywdzony został wprowadzony w błąd i doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 600.000zł.	Częściowo wyjaśnienia J. S. (1) k. 291-296, 388-391, 629, 702-704. Wyjaśnienia R. K. (1) k. 210-217, 243-245, 390, 700-701, 703-704. Zeznania R. T. (1) k. 3-5, 19-28, 67-69, 172-174, 391-394, 404-405, 630, 703. Zeznania I. P. k. 81-82. Zeznania R. D. k. 85, 435. Zeznania M. K. (1) k. 103. Zeznania E. K. (1) k. 105, 428-429. Zeznania D. K. (1) k. 105, 428-431. Zeznania M. O. k. 99-100, 426-428. Zeznania M. K. (2) k. 135-136, 431-434. Umowa zadatku z dnia 12 września 2018r. k. 11.	---	

	Umowa przedwstępna sprzedaży datowana na 7 lutego 2015r. k. 12. Oświadczenie o przyjęciu zadatku i oświadczenie o zachowaniu tajemnicy handlowej k. 13, 14. Mapy ewidencyjne gruntów k. 115, 16. Dokumentacja zdjęciowa k. 17-18, 21-27, 416-422. Wykaz połączeń wg numeru sieci stacjonarnej/ruchomej dla nr. (...) zapisany na płycie CD-R z załącznikami k. 115, 116-117. Informacja skarbowa k. 424. Odpisy zwykłe ksiąg wieczystych k. 441-458. Akty notarialne i zgłoszenia przywozu do Polski wartości dewizowych k. k. 459, 462b. Nagrania audio k. 616, 626.		
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
2.	R. K. (1)	Czyn przypisany wyrokiem.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

Brak świadomości oskarżonego R. K. (1) co do tego, że jego, J. S. (1) i E. K. (2) zachowania mają skutkować wprowadzeniem R. T. (1) w błąd i doprowadzeniem go do niekorzystnego rozporządzenia jego pieniędzmi w kwocie 600.000zł.	Częściowo wyjaśnienia R. K. (1) k. 210-217, 243-245, 390, 700-701, 703-704. Zeznania R. T. (1) k. 3-5, 19-28, 67-69, 172-174, 391-394, 404-405, 630, 703. Zeznania M. B. k. 70. Zeznania S. M. k. 78-79, 403-404. Zeznania I. P. k. 81-82. Zeznania R. D. k. 85, 435. Zeznania D. K. (1) k. 105, 428-431. Umowa zadatku z dnia 12 września 2018r. k. 11. Umowa przedwstępna sprzedaży datowana na 7 lutego 2015r. k. 12. Oświadczenie o przyjęciu zadatku i oświadczenie o zachowaniu tajemnicy handlowej k. 13, 14. Mapy ewidencyjne gruntów k. 115, 16. Dokumentacja zdjęciowa k. 17-18, 21-27, 416-422. Wykaz połączeń wg numeru sieci stacjonarnej/ruchomej dla nr. (...) zapisany na płycie CD-R z załącznikami k. 115, 116-117. Nagrania audio k. 616, 626.	---	
2. Ocena DOWOdów			

2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1	Wyjaśnienia J. S. (1).	Jakkolwiek wyjaśnienia J. S. (1), który konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia przypisanego mu przestępstwa, nie zostały w przeważającym zakresie uznane za wiarygodne i tym samym zasadniczo nie stanowiły podstawy czynienia w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. Niemniej jednak oskarżony logicznie opisał szereg okoliczności, które okazały się istotne dla oceny jego sprawstwa i zawinienia. J. S. (1) zrelacjonował bowiem niektóre okoliczności w taki sposób, że wymowa jego wyjaśnień wspierała ustalenie, że zrealizował wszystkie znamiona ustawowe przestępstwa stanowiącego ośnowę faktograficzną niniejszego postępowania. J. S. (1) przyznawał spójnie i w tym zakresie jego wyjaśnienia zostały ocenione jako wiarygodne, że R. T. (1) w jego obecności przekazał R. K. (1) podającemu się za D. G. dwukrotnie po 300.000zł w ramach zadatku z tytułu wykonania łączącej	

tych ostatnich umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości gruntowej położonej w O. o numerze 450/37. Co więcej, J. S. (1) w sposób całkowicie logiczny opisywał, w jakim czasie i w jakich miejscach dochodziło z jego udziałem do spotkań współoskarżonego i pokrzywdzonego.

Wiarygodność wyjaśnień J. S. (1) w zakresie, w jakim dano im wiarę, znajdowała stanowcze potwierdzenie w spójnych w przeważającej mierze wyjaśnieniach R. K. (1), jak i zasługujących również na wiarę zeznaniach R. T. (1). Wprawdzie relacje tych osób zostaną szczegółowo omówione w dalszej części uzasadnienia, to już w tym miejscu zaznaczenia wymagało, że R. K. (1) i R. T. (1) konsekwentnie i w sposób korespondujący ze sobą, jak i z wyjaśnieniami J. S. (1) podawali, że pokrzywdzony przekazywał pierwszemu z oskarżonych podczas dwóch spotkań w Ż. wskazane sumy pieniężne i że płatności te były świadczone jako zadatek w wykonaniu łączącej ich przedwstępnej umowy sprzedaży opisanej wyżej nieruchomości.

Nie można było również tracić z pola widzenia tego, że J. S. (1) przebieg obu spotkań, na których R. T. (1) wręczał R. K. (2) po 300.000zł zarejestrował

urządzeniem nagrywającym dźwięk. Skoro zatem R. T. (1) potwierdził, że nagrania te rejestrowały te właśnie zdarzenia, a ponadto rozmowy wówczas prowadzone jednoznacznie wskazywały na to, że wręczał on R. K. (1) te sumy tytułem zadatku wykonując zawartą w dniu 12 września 2018r., a datowaną na 7 lutego 2015r., umowę przedwstępną sprzedaży wskazanej działki, toteż nie budziło najmniejszej wątpliwości to, że pokrzywdzony temu ostatniemu oskarżonemu przekazał łącznie 600.000zł dążąc do zakupu wskazanej nieruchomości.

Nie były natomiast wiarygodne wyjaśnienia J. S. (1) w zakresie, w jakim wskazywał, że pożyczył R. T. (1) pieniądze, które ten przekazał następnie w ramach zapłaty zadatku R. K. (1), jak i że nie porozumiał się ze współoskarżonym i E. K. (2) co do tego, aby R. T. (1) doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w łącznej kwocie 600.000zł. O konieczności zdezawuowania wyjaśnień J. S. (1) w tym zakresie dobitnie świadczyło bowiem spostrzeżenie, zgodnie z którym jego depozycje odnosząc się do analizowanych

kwestii charakteryzowały się brakiem elementarnej logiki. Co więcej, ten brak logiki plasował wyjaśnienia oskarżonego na takim pułapie, że należało je ocenić jako wręcz naiwne.

W pierwszej kolejności zaznaczenia wymagało to, że J. S. (1) w piśmie z dnia 14 października 2019r. przyznał, że w krytycznym czasie posługiwał się numerem abonenckim zawierającym cyfry 204 / k. 327/, a na rozprawie przeprowadzonej w dniu 21 stycznia 2020r. wywiódł, że ten jego numer został ujawniony w materiale dowodowym / k. 389/, aby na rozprawie głównej w dniu 19 kwietnia 2021r. wskazać stanowczo, że użytkował wówczas numer (...) /k. 703/. Jednocześnie stanowczo i konsekwentnie J. S. (1) zastrzegł, że z R. K. (1) kontaktował się wyłącznie przy okazji jego spotkań z R. T. (1) w sprawie sprzedaży nieruchomości gruntowej. Nie potrafił zatem wskazać, z jakiego powodu w okresie w okresie od 17 sierpnia 2018r. do 27 października 2018r. kilkusetkrotnie nawiązywał przy użyciu tego numeru abonenckiego z kontakt telefoniczny z abonentem, który posługiwał się numerem (...). W kontekście takiej ilości połączeń między tymi abonentami

realizowanymi i to już od dnia 17 sierpnia 2018r., jak i uwzględniając to, że tym ostatnim numerem posługiwał się w analizowanym czasookresie R. K. (1), jako całkowicie nielogiczne ocenić należało zatem zapatrywanie J. S. (1), że czasami z tego jego numeru abonenckiego korzystał R. T. (1).

Taką intensywność połączeń telefonicznych wykonanych pomiędzy J. S. (1) a R. K. (1) w analizowanym czasookresie wyjaśnił przy tym całkowicie spójnie ten ostatni. Wskazywał R. K. (1) przecież jednoznacznie, że z J. S. (1) i E. K. (2) dążyli do tego, aby R. T. (1) w ramach zadatku wypłacił mu jak największą sumę pieniędzy. R. K. (1) opisał też, że z J. S. (1) i E. K. (2) ustalili, że uzyskaną z tego tytułu kwotę podzielą następnie między sobą w proporcjach uwzględniających zaangażowanie każdego z nich w przestępczy proceder.

Dopełniając przedstawione wnioskowanie należało wskazać, że z wykazu połączeń dla numeru abonenckiego (...) /k. 115/ wynikało jednoznacznie, że w/w numer przypisany był do urządzenia zaopatrzonego w nr. (...) odpowiadający temu, który został przypisany do

telefonu marki iPhone, który został w dniu 28 października 2018r. w O. odebrany R. K. (1) przez R. T. (1). Uwzględniając to, że podczas pierwszego chronologicznie przesłuchania R. T. (1), które miało miejsce w dniu 25 października 2018r., a więc jeszcze przed odebraniem tego telefonu R. K. (1), podał on, że takim właśnie numerem posługiwał się mężczyzna podający się za D. G., który otrzymał od niego w dwóch równych transzach kwotę 600.000zł, jak i biorąc pod uwagę, że także R. K. (1) stanowczo wskazywał, że w krytycznym czasie z tego właśnie numeru kontaktował się z R. T. (1) oraz J. S. (1), jako oczywisty jawił się fakt, że tym właśnie numerem ten oskarżony wówczas się posługiwał. Wracając zatem do analizy danych zawartych w tym wykazie, których wymowa miała wszakże charakter obiektywny, należało przypomnieć, że w okresie od dnia 17 sierpnia 2018r. do dnia 27 października 2018r. kilkusetkrotnie R. K. (1) przy użyciu tego numeru łączył się z numerem abonenckim, którym w tym czasie posługiwał się J. S. (1), tj. (...).

Nie można było też tracić z pola widzenia tego, że oskarżeni posługujący się tymi numerami

nawiązywali między sobą połączenia telefoniczne, jak również wymieniali się wiadomościami tekstowymi sms. Te zaś, które zostały udokumentowane w postaci zdjęć wyświetlacza telefonu odebranego R. K. (1) /k. 22-27/ korespondowały z danymi teleinformatycznymi zapisanymi w wykazie połączeń dla numeru abonenckiego (...). Rzecz bowiem w tym, że w datach widocznych na tych zdjęciach ten numer abonencki oraz numer, którym w analizowanym czasie posługiwał się J. S. (1) łączyły się czy to w formie połączeń głosowych, czy wymiany wiadomości sms.

Co więcej numer abonencki użytkowany przez R. K. (1) począwszy od dnia 31 lipca 2018r. wielokrotnie łączył się z numerem 533 120 004 użytkowanym przez R. T. (1). Ostatnią rozmowę telefoniczną przeprowadzili oni zaś o godz. 18:59 dnia 28 października 2018r., a więc w czasie, kiedy umawiali się na spotkanie w (...) (...), z którego R. K. (1) został następnie przewieziony m.in. przez R. T. (1) do O..

J. S. (1) wywodził ponadto, że okoliczności zakupu przez R. T. (1) nieruchomości gruntowej budziły jego wątpliwości

wskazując, że obawiał się, że ten ostatni może stracić otrzymane od niego 600.000zł. Skoro J. S. (1) był taki podejrzliwy, że w wyniku nieudanej inwestycji R. T. (1) nie będzie miał mu z czego zwrócić rzekomo pożyczonych 600.000zł, to nasuwało się retoryczne pytanie, dlaczego nie zdecydował się zawrzeć z pokrzywdzonym pisemnej umowy pożyczki? To pytanie nabierało dodatkowego znaczenia, gdy uwzględni się, że oskarżony ten wiedział o nienajlepszej sytuacji majątkowej pokrzywdzonego. W tych okolicznościach tłumaczenie J. S. (1), że pożyczając R. T. (1) tak znaczną sumę pieniędzy działał na zasadzie dżentelmeńskiego zaufania, ocenić należało jako całkowicie naiwne. O słuszności tego zapatrywania świadczyło też to, że J. S. (1) i R. T. (1) nie łączyła przyjaźń, ale tylko znajomość, która dodatkowo przed popełnieniem przestępstwa stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania, była dość pobieżna.

Zważywszy ponadto na to, że J. S. (1) twierdził w toku niniejszego postępowania wielokrotnie, że R. T. (1) i R. K. (1) mogli umówić się, żeby doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

to naturalną konsekwencją tych jego podejrzeń powinno być złożenie zawiadomienia o popełnieniu na jego szkodę poważnego przestępstwa. Tymczasem J. S. (1) tego rodzaju zawiadomienia nie złożył także wówczas, gdy został pozbawiony wolności do odbycia kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie sygn. akt IV K 45/17, a więc w czasie, w którym nie musiał się już ukrywać przed organami ścigania. Nie było także przekonujące zapatrywanie tego oskarżonego, gdy wywodził, że skoro nie był pewny, że to właśnie współoskarżony i pokrzywdzony go oszukali, to tego rodzaju zawiadomienia nie złożył. Wszak zasadnicza część postępowań przygotowawczych inicjowana jest w sytuacjach, gdy osoba zawiadamiającą nie jest przekonana, że przestępstwo zostało popełnione przez określoną osobę.

Nie można było tracić z pola widzenia tego, że J. S. (1) na rozprawie twierdził, że był majątny, bo osiągał wysokie dochody z prowadzenia do 2012r. budów na terenie Europy,

na co, jak wskazał posiadał postanowienie sądu. Odmówił jednak wskazania, jaki sąd takie orzeczenie wydał, jak i w jakim przedmiocie wówczas orzekano. Odmówił jednocześnie podania danych zagranicznego przedsiębiorstwa, które miało go rozliczać, nie udzielił też informacji, gdzie trzymał swoje oszczędności, podając tylko że z konkubina są właścicielami stacji paliw w L., aby za chwilę sprostować, że jego konkubinie służyło prawo własności do tej stacji. Te wyjaśnienia oskarżonego uniemożliwiały stwierdzenie, że w 2018r. mógł dysponować kwotą kilkuset tysięcy złotych. Co więcej, z zapisów w księgach wieczystych nieruchomości należących do J. S. (1) i A. D. wynikało jednoznacznie, że żadnej z tych osób nie służyło prawo rzeczowe do nieruchomości zabudowanej stacją paliw.

Należało też podnieść, że z informacji podatkowej dotyczącej J. S. (1) i A. D. wynikało niezbicie, że w latach 2014-2018 oskarżony wyłącznie w 2018r. osiągnął nieznaczny przychód z tytułu PIT-28 w kwocie zaledwie 4.875zł, natomiast A. D. w tych latach osiągała roczne przychody rzędu 50.000zł /k. 424/.

W postanowieniu Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 13 listopada 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 343/14 / k. 541-542/ szczegółowo wskazano natomiast, jakie dane majątkowe podał J. S. (1) ubiegając się o zwolnienie ze zryczałtowanej równowartości wydatków związanych z wywiedzeniem prywatnego aktu oskarżenia w kwocie 300zł. Dane majątkowe opisane w tych dowodach pozwalały zatem jednoznacznie przyjąć, że oskarżony ten nie miał absolutnie żadnych możliwości majątkowych, aby w 2018r. dysponować kwotą 600.000zł.

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2021r. J. S. (1) przedłożył zdjęcia przedstawiające leżące na stole pliki kartek przypominających pieniądze, które w większości były zabanderolowane /k. 695/. Zakładając nawet hipotetycznie, że na zdjęciach tych przedstawiona została faktycznie waluta polska, nie zaś pliki pociętych kartek z banknotami na wierzchnich ich stronach lub nawet z wydrukami takich banknotów, to ta okoliczność potwierdzała tylko, że pieniądze te pochodziły z przestępstwa, które stanowiło ośnowę faktograficzną niniejszego

postępowania. Jak już bowiem nadmieniono J. S. (1) nie miał możliwości majątkowych, które pozwoliłyby mu na zgromadzenie takiej sumy pieniędzy. Oceny tej zmienić nie mogły daty widniejące na części tych fotografii, jako że w każdym aparacie cyfrowym taką datę można w sposób dowolny ustawić. Jeżeli jednak uwzględni się to, że J. S. (1) wywodził, że pieniądze w kwocie 300.000zł przywiozła mu jego konkubina A. D., zaś on przekazał je następnie R. T. (1) po to, aby ten następnie w dniu 12 września 2018r. zapłacił R. K. (1) pierwszą transzę zadatku, to fakt, że takie zdjęcia przedstawił on dopiero na ostatniej rozprawie potwierdzały tylko, że zdjęcia te zostały wykonane na potrzeby prowadzonego postępowania. Ponadto, skoro J. S. (1) tak skrupulatnie dokumentował przebieg transakcji pomiędzy R. T. (1) i R. K. (1) nie tylko nagrywając spotkania, na których pokrzywdzony płacił temu ostatniemu oskarżonemu dwukrotnie 300.000zł, ale nawet fotografując gotówkę, którą, jak twierdził, przekazał pokrzywdzonemu w celu zapłacenia pierwszej transzy zadatku, to ponownie zadać należało retoryczne pytanie,

dlaczego w celu jednoznacznego potwierdzenia, że pożyczył pokrzywdzonemu łącznie 600.000zł, nie zawarł z nim umowy pożyczki, która bez cienia wątpliwości potwierdziłaby, że łączył ich tego rodzaju stosunek obligacyjny pożyczki.

Również wymowa wypowiedzi J. S. (1), R. K. (1) i R. T. (1) zarejestrowanych przez tego pierwszego w czasie spotkań, podczas których pokrzywdzony dwukrotnie przekazywał drugiemu z oskarżonych tytułem zadatku kwoty 300.000zł /k. 626/, jednoznacznie świadczyła o tym, że J. S. (1) nie pożyczył ich R. T. (1). Nawet jeżeli zarejestrowane wypowiedzi J. S. (1) i R. T. (1) wyabstrahować od tego, w jakim celu oskarżony wywodził, że tylko część z pierwszej transzy zadatku stanowiła jego własność / minuta 11:35 – 14:15, 28:30 – 28:38 nagrania oznaczonego jako „12 wrz, 19.14 D. (...). (...)/, chociaż, co zostanie omówione w dalszej części uzasadnienia, pieniądze te z pewnością ani nie należały do niego, ani nawet nie zostały przez niego pożyczone pokrzywdzonemu. Przy przyjęciu takiego hipotetycznego założenia, z tych wypowiedzi

oskarżonego wynikało jednakże, że tylko 100.000zł zostało przez niego wówczas wyłożone. Tymczasem J. S. (1) wywodził w toku procesu, że całą kwotę 600.000zł pożyczył R. T. (1), a przy tym nie potrafił się ustosunkować ani do tych opisanych wyżej jego wypowiedzi, ani także do tych, które zostały zarejestrowane przez pokrzywdzonego na pendrive /k. 616/, w których J. S. (1) w trakcie rozmów telefonicznych z R. T. (1) potwierdził, że R. K. (1) „(...) taką bajkę ma wkręconą (...)”, że R. T. (1) brał pieniądze od J. S. (1).

Abstrahując jednak nawet od tych wypowiedzi należało przypomnieć, że skoro J. S. (1) i R. K. (1) w czasie tych ich spotkań udawali, że się nie znają, to pierwszy z nich nie podjął nawet próby wyjaśnienia, z jakiego powodu jeszcze przed pierwszym z tych spotkań wielokrotnie się ze sobą kontaktowali telefonicznie, czy to rozmawiając ze sobą, czy też wysyłając wiadomości tekstowe sms. Tę okoliczność jednoznacznie zaś wyjaśnił R. K. (1) wskazując spójnie, że z J. S. (1) i E. K. (2) podjęli szereg działań, dzięki którym doprowadzili R. T. (1) przekazania temu pierwszemu łącznie 600.000zł.

J. S. (1) nie potrafił też wyjaśnić wymowy treści wiadomości tekstowych sms, które z użytkowanego numeru (...) wymieniał z R. K. (1), który z kolei posługiwał się udzielonym mu przez tego pierwszego numerem abonenckim (...) /k. 22-28/. Z tych wiadomości wynikało bowiem niezbiecie, że obaj oskarżeni podejmowali szereg cynicznych działań, dzięki którym dążyli do tego, aby pokrzywdzony tytułem zadatku zapłacił na poczet ceny zakupu nieruchomości gruntowej jak największą sumę pieniędzy.

Problematyczne między oskarżonymi było w tej korespondencji wyłącznie to, jaka kwota przypadnie z pierwszej transzy zadatku R. K. (1).

Chociaż J. S. (1) dokumentował w różnoraki sposób okoliczności spotkań z udziałem R. K. (1) i R. T. (1) i jak wyjaśnił w toku śledztwa, zrobił również zdjęcie dowodu osobistego współoskarżonego, którym się wówczas posługiwał, a więc tego na dane D. G., to jednak nie przedstawił tego zdjęcia na potrzeby niniejszego postępowania. Skoro zatem J. S. (1) powoływał się w toku postępowania przygotowawczego również na to, że

nagrał spotkania, podczas których transze zadatku zostały zapłacone, jak i sfotografował pieniądze, które, jak wywodził, miał przekazać w ramach pożyczki R. T. (1), a które on przeznaczyć miał na zapłatę pierwszej transzy i jednocześnie te nagrania oraz zdjęcia przedstawił na rozprawie głównej, to faktowi, że nie przedstawił zdjęcia dowodu osobistego na dane D. G. należało przydać znaczenie symptomatyczne. Rzec bowiem w tym, że R. K. (1) stanowczo wskazywał, że ten sfalszowany dowód osobisty otrzymał od J. S. (1) po tym, jak na jego żądanie wręczył mu swoje zdjęcie paszportowe. Nie budziło zatem wątpliwości spostrzeżenie, że gdyby ten ostatni zdjęcie takiego dokumentu przedłożył w poczet dowodów, to pogorszyłby swoją sytuację procesową.

W przedstawionych okolicznościach zawinienie J. S. (1) ocenić należało jako całkowicie niewątpliwe. Rzec bowiem w tym, że w złożonych wyjaśnieniach R. K. (1) ujawnił faktyczny przebieg poddanego osądowi zdarzenia, w tym wiodącą rolę w jego popełnieniu J. S. (1), a także udział swój i E. K. (2). R. K. (1) wyjaśnił ponadto, że transze otrzymanego od pokrzywdzonego zadatku zostały podzielone w

całości między
współdziałających.

Nie można było tracić z pola widzenia tego, że R. K. (1) z inspiracji J. S. (1) w kontaktach z R. T. (1) podawał się za D. G., jak i posługiwał się sfalszowanymi dokumentami w postaci dowodu osobistego z jego zdjęciem, lecz stwierdzającym tożsamość D. G. oraz w postaci pełnomocnictwa sporządzonego w formie aktu notarialnego upoważniającego D. G. do reprezentowania właściciela nieruchomości gruntowej położonej w O. o numerze 450/37 w zakresie jej zbycia, które to dokumenty otrzymał właśnie od J. S. (1). Skoro zatem J. S. (1) pozostawał w stałym kontakcie z R. K. (1) co do tego, w jaki sposób uzyskać od R. T. (1) możliwie najwyższą sumę a przy tym znał zamiary pokrzywdzonego, a jednocześnie ukrywał swoją ze współoskarżonym znajomość oraz wspólne ich dążenie do uzyskania takiej kwoty, to towarzyszący w krytycznym czasie J. S. (1) oszukańczy zamiar jawił się jako zupełnie oczywisty.

Dodać również należało, że J. S. (1) miał świadomość, że R. K. (1) podający się za D. G. nie był pełnomocnikiem (...) sp.

j. w B., a więc, że nie mógł skutecznie zbyć oferowanej R. T. (1) nieruchomości.

O świadomości towarzyszącej J. S. (1) a ukierunkowanej na wprowadzenie R. T. (1) w błąd do możliwości zbycia nieruchomości gruntowej w celu uzyskania od niego pieniędzy, świadczyła również treść sms-wó, które wymieniał z R. K. (1) w trakcie realizowania przestępczej działalności / k. 22-28/. Jak już bowiem podniesiono, w zainteresowaniu J. S. (1) pozostawało wszakże wyłącznie to, jaka kwota z pierwszej transzy przypadnie jemu, a jaka R. K. (1) i E. K. (2). Dość stwierdzić, że w wiadomości wysłanej o godz. 9:36 dnia 12 września 2018r. J. S. (1) informował R. K. (1), że jaka kwota podlega podziałowi z pieniędzy uzyskanych od R. T. (1). Dążąc wyłącznie do tego, aby suma podlegająca podziałowi pomiędzy jego, R. K. (1) i E. K. (2) była możliwie najniższa, a więc jednocześnie do tego, aby jego udział był jak najwyższy, wskazał wówczas przecież „Jakie po 110? To kończymy boja mojej stowy nie mam zamiaru z wami dzielic, a dales slowo że moje wraca do mnie (...)”.

1.1	Wyjaśnienia R. K. (1)	O sprawstwie i zawinienu J. S. (1), jak i jego wiodącej roli w popełnieniu przypisanego obu oskarżonym przestępstwa świadczyły logiczne wyjaśnienia R. K. (1). Jakkolwiek przy okazji omawiania relacji procesowych J. S. (1) dokonano już częściowej oceny depozycji R. K. (1). Nie ponawiając tej argumentacji, lecz ją pogłębiając, należało podnieść, że wyjaśnienia tego ostatniego oskarżonego za wyjątkiem sformułowanych przez niego ocen, co do towarzyszącej mu w czasie realizowania przestępczej działalności świadomości, że pokrzywdzony ma zostać doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia jego pieniędzmi, zasługiwały na wiarę. To zaś oznaczało, że wszystkie szczegóły opisane przez R. K. (1), a dotyczące okoliczności realizowania przestępczej współpracy z J. S. (1) i E. K. (2), odzwierciedlały faktyczny przebieg tej współpracy. R. K. (1) przyznając się do realizacji przedmiotowych znamion ustawowych przypisanego mu przestępstwa, opisał bardzo szczegółowo przestępcze zaangażowanie i to zarówno swoje, współoskarżonego, jak i E. K. (2) w	

popęlnienie tego czynu, przy czym podał zarówno, w jakich okolicznościach nawiązał z tymi osobami inkryminowaną współpracę, w jaki sposób kontaktował się z pokrzywdzonym i współoskarżonym, jakie informacje przekazywał pokrzywdzonemu, kiedy i gdzie dochodziło do ich spotkań, a także w jaki sposób dzielił się z J. S. (1) i E. K. (2) kwotami uzyskanymi od R. T. (1). Wyjaśnienia R. K. (1) zawierały przy tym tak wiele niepowtarzalnych szczegółów, że już pobieżna ich analiza prowadziła do wniosku, że zasługiwały na wiarę.

Nie przedstawiając w ramach pisemnego uzasadnienia wszystkich tych szczegółów zrelacjonowanych przez R. K. (1) wskazania wszakże wymagało to, że logicznie, a przy tym w sposób, który korespondował z treścią wymienionych przez niego ze współoskarżonym wiadomości sms, opisywał on okoliczności, w jakich prowadzili negocjacje co do tego, jaka kwota przypadnie każdemu z nich z tytułu zapłaty pierwszej transzy zadatku, której pokrzywdzony zamierzał udzielić.

Opisał on ponadto, jak J. S. (1) uzasadniał początkowo to, że jego zaangażowanie w sprzedaż nieruchomości gruntowej po stronie

rzekomego zbywcy ma zostać nieujawnione R. T. (1). Wszak R. K. (1) podniósł, że J. S. (1) przekonywał, że dążąc do tego, aby prowizję za sprzedaż nieruchomości pobrać od obu stron transakcji, to potrzebuje, aby pierwszy z nich wystąpił jako pełnomocnik kupującego. Wskazał również R. K. (1), że gdy przystał na tę propozycję J. S. (1), to ustalili oni następnie, w jakich częściach podzielią między siebie oraz E. K. (2) uzyskane od R. T. (1) 300.0000zł. Podał też, że współoskarżony wzięwszy od niego zdjęcie typu paszportowego dostarczył mu przed pierwszym jego i pokrzywdzonego spotkaniem sfalszowane dokumenty w postaci zaopatrzonego w to zdjęcie dowodu osobistego na dane innego mężczyzny, jak i sporządzonego w formie aktu notarialnego upoważnienia do działania tegoż w imieniu właściciela nieruchomości gruntowej położonej w O. o numerze 450/37, a także inne dokumenty, lecz niesfalszowane w postaci chociażby mapy ewidencyjnej nieruchomości oraz informacji o spółce, której przysługiwało prawo własności względem tej działki. Wyjaśnienia R. K. (1) co do przebiegu kolejnych spotkań z R. T. (1), w tym co do okoliczności,

w jakich otrzymał od pokrzywdzonego dwukrotnie po 300.000zł korespondowały w szczegółach z zeznaniami tego ostatniego.

Co jednak szczególnie istotne, to fakt, że R. K. (1) opisując następnie, w jaki sposób na polecenie J. S. (1) przekazywał czy to A. D., czy nieznanemu mężczyźnie kwoty uzyskane od R. T. (1), wskazał jednocześnie chociażby to, że współoskarżony tłumaczył mu, że musi się ukrywać przed policją, bowiem trwają jego poszukiwanie w celu doprowadzenia go do odbycia kary pozbawienia wolności. Podniósł też, że od współoskarżonego wiedział, że pomiędzy spotkaniem poprzedzającym to, na którym doszło do zapłaty pierwszej transzy zadatku, a tym, na którym została ona wypłacona, była dłuższa przerwa, a wynikająca z tego, że pokrzywdzony gromadził potrzebne pieniądze. Ten fragment wyjaśnień R. K. (1) zaświadczał wprawdzie o tym, że J. S. (1) nie pożyczył R. T. (1) pieniędzy, które ten ostatni wypłacił w ramach zapłaty zadatku. Niemniej jednak skoro R. T. (1) sam opisał, że w tym czasie gromadził pieniądze i tę informację przekazał J. S. (1), toteż jako oczywisty jawił się fakt, że R. K. (1)

o tym fakcie dowiedzieć się mógł tylko od współoskarżonego. Także zatem to spostrzeżenie potwierdzało, że obaj oskarżeni w okresie realizowania przestępczej współpracy kontaktowali się między sobą bez wiedzy pokrzywdzonego i wymieniali istotnymi informacjami na temat tego, jak doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi. Tego rodzaju wiedza J. S. (1) wynikająca z bieżących kontaktów z R. T. (1) pozwoliła mu na wysondowanie, jaką kwotę był on skłonny zapłacić za nieruchomość, jak i na ustalenie, że bardzo zależało mu na jej zakupie. Dysponując tymi informacjami J. S. (1) mógł zatem przekazać R. K. (1), żeby zagroził R. T. (1) sprzedażą nieruchomości innej osobie, jeżeli nie dopłaci drugiej transzy zadatku w kwocie kolejnych 300.000zł, co faktycznie skutkowało tym, że taką sumę pokrzywdzony uiszczył w dniu 7 października 2018r.

R. K. (1) opisał też szczegółowo treść rozmowy przeprowadzonej przez J. S. (1) i R. T. (1) w trakcie zapłaty pierwszej transzy zadatku, a dotyczącej pochodzenia kwoty 100.000zł, która wchodziła w skład przekazanej wówczas temu pierwszemu sumy

300.000zł. Jeżeli zatem uwzględni się to, że J. S. (1) wskazał wówczas, że wyłącznie część pieniędzy została przez niego pożyczona R. T. (1), to po pierwsze, jednoznacznie wysłowił, wbrew temu, co wywodził w toku postępowania, że pozostała kwota nie została przez niego pożyczona pokrzywdzonemu. Po wtóre, tym zabiegiem J. S. (1) dążył do tego, aby tylko 200.000zł podlegało podziałowi pomiędzy niego, R. K. (1) i E. K. (2), co finalnie i zgodnie z wyjaśnieniami tego ostatniego oskarżonego, doprowadziło do tego, że ich udziały zmalały proporcjonalnie z 75.000zł do 50.000zł. Dążenia J. S. (1) zmierzające do tego, aby R. K. (1) przypadła z tej transzy zadatku jak najmniejsza suma były również doskonale widoczne w treści wiadomości sms-owych, które między sobą wymieniali w dniach 7 - 12 września 2018r., jako że ta właśnie kwestia była zasadniczym przedmiotem wymienianych między nimi i zabezpieczonych procesowo wiadomości. Co więcej, z wiarygodnych wyjaśnień R. K. (1) wynikało jednoznacznie, że po odbiorze drugiej transzy zadatku J. S. (1) powiedział mu, aby nie mówić o niej E.

K. (2). Bezspornie zatem J. S. (1) taki zabieg przedsięwziął po to, aby również z drugiej transzy zadatku możliwie największą kwotę uzyskać dla siebie. W późniejszym zaś okresie J. S. (1) ujawnił E. K. (2), że druga transza została przez R. T. (1) wypłacona, przy czym zastrzegł, że to R. K. (1) ten fakt zataił, a nawet zarzucił mu, że uzyskaną w dniu 7 października 2018r. kwotę 300.000zł zachował dla siebie. Miało to jednak ewidentny związek z dążeniami J. S. (1) i E. K. (2) ukierunkowanymi na to, aby skłonić R. K. (1) do tego, aby zmienił złożone w sprawie wyjaśnienia.

Należało też wskazać, że R. K. (1) podał całkowicie spójnie, że kwotę 200.000zł z pierwszej transzy zadatku zapłaconej przez R. T. (1) zawieźli z E. K. (2) do miejscowości L., a więc tej, w której J. S. (1) zamieszkiwał z konkubiną A. D.. R. K. (1) wyjaśniając, że po otrzymaniu tych pieniędzy J. S. (1) wyjechał z Ż. z R. T. (1), podał zarazem, że tę należną J. S. (1) sumę, na jego polecenie, zawieźli do L. z E. K. (2), gdzie została ona przekazana właśnie A. D.. Symptomatyczne było zatem to, że R. K. (1) bez cienia wątpliwości rozpoznał wizerunek A. D. w trakcie czynności okazania przeprowadzonej w dniu 23 maja 2019r.

Zważywszy na to, że nawet J. S. (1) nie wskazywał na to, że R. K. (1) miał okazję w innych okolicznościach poznać A. D., to analizowanemu rozpoznaniu przydać należało istotną wartość dowodową.

Nie można było też tracić z pola widzenia tego, że R. K. (1) opisał szczegółowo okoliczności, w jakich w dniu 28 października 2018r. został przez R. T. (1), I. P., D. K. (1) i R. D. przewieziony ze (...) McDonalda do domu położonego w O. nr 93. Nie zachodziła oczywiście potrzeba omawiania tego zagadnienia, jako że zdarzenie to pozostawało poza ramami przedmiotowymi niniejszego procesu. Należało tylko zaznaczyć, że już wówczas oskarżony przekazał tym osobom, że wraz ze współoskarżonym doprowadzili pokrzywdzonego przy pomocy oszukańczych zabiegów do wypłacenia łącznie 600.000zł. Relacja R. K. (1) złożona w O. nie tylko korespondowała z jego wyjaśnieniami złożonymi w toku niniejszego postępowania. Oskarżony odniósł się podczas pobytu w tej wsi do treści sms-ów, które były zapisane w posiadanym telefonie komórkowym, a które wymieniał ze współoskarżonym. Interpretacja tych

wiadomości została już przeprowadzona we wcześniejszej części uzasadnienia, niemniej jednak R. K. (1) czytelnie wskazał wówczas R. T. (1), I. P., D. K. (1) i R. D., że obrazują one przebieg negocjacji prowadzonych pomiędzy nim a J. S. (1) co do tego, jaka kwota przypadnie każdemu z oskarżonych z pierwszej transzy zadatku.

Sąd miał oczywiście na względzie to, że ocena dowodu z tzw. pomówienia współoskarżonego, wymaga ze strony organu procesowego ponadprzeciętnej staranności. Kluczowymi elementami oceny wiarygodności takiego dowodu jest stwierdzenie, czy pomawiający dąży do ekskulpowania się od odpowiedzialności karnej przez przerzucenie jej na pomawiane osoby, a wreszcie, czy pomówienie znajduje wsparcie w innych dowodach, w szczególności w takich, których wymowa znamionuje się obiektywizmem - wyrok 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1979r., VI KRN 246/78 - OSNPG 4/79/64, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 października 2012r., II AKa 253/12, LEX nr 1238280.

Odnosząc się do tej kwestii podnieść należało, że R. K. (1) konsekwentnie przyznawał się do popełnienia w warunkach współsprawstwa z J. S. (1) przypisanego mu czynu zabronionego, jak i że stanowczo opisywał udział, jaki wzięli wraz z E. K. (2) w realizowaniu zachowań, które tworzyły przedmiotową strukturę tego rozciągniętego w czasie przestępstwa. Bezsprzecznie zatem wyjaśnienia R. K. (1) nie były ukierunkowane na zwolnienie go z odpowiedzialności karnej w celu przerzucenia odium tej odpowiedzialności na J. S. (1).

Co jednak szczególnie istotne to fakt, że wyjaśnienia R. K. (1) znalazły potwierdzenie w szeregu zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym także takich, które znamionowały się obiektywną wymową. Przypomnieć przecież należało to, że R. T. (1) zrelacjonował okoliczności popełnionego na jego szkodę przestępstwa w sposób, który w szczególności korespondował z wyjaśnieniami R. K. (4). Również ocena danych zawartych w wykazie połączeń dla numeru abonenckiego (...), czy też analiza treści wiadomości tekstowych, które R. K. (1) i J. S. (1) pisali

do siebie w czasie realizowania przestępstwa dowodziły niezbitcie, że nie tylko ukrywali oni swoją znajomość przed R. T. (1), ale także dążyli do uzyskania od niego możliwie najwyższej sumy pieniężnej.

Jak już zasygnalizowano wyjaśnienia R. K. (1) nie były wiarygodne w zakresie, w jakim wskazywał, że nie miał świadomości co do tego, że jego, J. S. (1) i E. K. (2) zachowania mają skutkować doprowadzeniem R. T. (1) do niekorzystnego rozporządzenia jego pieniędzmi w kwocie 600.000zł. To zapatrywanie R. K. (1) było wprawdzie podczas składania wyjaśnień prezentowane konsekwentnie. Niemniej jednak w trakcie głosów końcowych odmiennie odniósł się do tej kwestii wskazując, że wie, że jest winny i musi ponieść karę za to co zrobił wywodząc ponadto, że prosi o najniższy wymiar kary, chociażby w ramach dozoru elektronicznego.

Niezależne od tych wypowiedzi procesowych R. K. (1) jego zawinienie w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów nie budziło najmniejszych wątpliwości. Rzecz bowiem w tym, że w złożonych wyjaśnieniach R. K. (1) ujawnił faktyczny

przebieg poddanego osądowi zdarzenia, w tym rolę swoją, J. S. (1) i E. K. (2) w popełnieniu przestępstwa. Jeżeli zatem uwzględni się to, że wyjaśnił, że z otrzymanej od kupującego kwoty 300.000zł on i E. K. (2) mieli otrzymać po 75.000zł, zaś J. S. (1) pozostałe 150.000zł oraz że finalnie całą tę sumę wszyscy oni podzielili między sobą w innych proporcjach, to z pewnością miał świadomość, że jego czynności przedsięwzięte wobec pokrzywdzonego nie zmierzały do uzyskania od niego prowizji za pośrednictwo w sprzedaży nieruchomości gruntowej. Gdyby bowiem faktycznie dążył do wykonania czynności pośrednictwa, to z pewnością wraz z pozostałymi dwoma osobami nie uzurpowałiby sobie prawa do podzielenia całej kwoty transakcji, która zgodnie z umową zadatku z dnia 12 września 2018r. /k. 11/ miała zostać rozliczona w sposób określony w art. 394 k.c. W §2 zd. 2 tego unormowania przewidziano zaś, że w razie wykonania umowy zadatek ulega zaliczeniu na poczet świadczenia strony, która go dała. Słuszność tego zapatrywania wynikała także z tego, że R. K. (1) i J. S. (1) również drugą transzę zadatku otrzymanego od

R. T. (1) rozdzielili w całości między siebie, a przedmiotem ich negocjacji było wyłącznie to, jakie kwoty im przypadną.

Nie można było tracić z pola widzenia tego, że R. K. (1) w kontaktach z R. T. (1) podawał się za D. G., jak i że posługiwał się opisanymi już i sfałszowanymi dokumentami w postaci dowodu osobistego oraz w postaci pełnomocnictwa sporządzonego w formie aktu notarialnego. Podczas tych spotkań z R. T. (1) podrobił również podpisy D. G. na przekazanych pokrzywdzonemu dokumentach w postaci umowy zadatku datowanej na 12 września 2018r., umowy przedwstępnej sprzedaży datowanej na 7 lutego 2015r., oświadczenia o przyjęciu zadatku i oświadczenia o zachowaniu tajemnicy handlowej. Skoro zatem R. K. (1) jednocześnie pozostawał w stałym kontakcie z J. S. (1) co do tego, w jaki sposób uzyskać od R. T. (1) możliwie najwyższą sumę wiedząc, że współoskarżony zna zamiary pokrzywdzonego, a jednocześnie ukrywając swoją ze współoskarżonym znajomość oraz wspólne dążenie do uzyskania takiej kwoty, to towarzyszący w krytycznym czasie R. K.

		(1) oszukańczy zamiar jawił się jako zupełnie oczywisty. Dodać również należało, że R. K. (1) miał świadomość, że nie był pełnomocnikiem (...) sp. j. w B., a więc, że nie mógł skutecznie zbyć oferowanej R. T. (1) nieruchomości. O świadomości towarzyszącej R. K. (1) a ukierunkowanej na wprowadzenie R. T. (1) w błąd do możliwości zbycia nieruchomości gruntowej w celu uzyskania od niego pieniędzy świadczyła również treść sms-wó, które wymieniał z J. S. (1) w trakcie realizowania przestępczej działalności /k. 22-28/. Jak już bowiem podniesiono, w zainteresowaniu R. K. (1) pozostawało wszakże wyłącznie to, jaka kwota z pierwszej transzy przypadnie jemu, a jaka J. S. (1) i E. K. (2). Dość stwierdzić, że w wiadomości wysłanej o godz. 9:36 dnia 12 września 2018r. R. K. (1) informował J. S. (1), że skoro kwota, która ma zostać mu przez R. T. (1) wręczona jest większa niż pierwotnie rozważana, to jemu powinno przypaść 80.000zł, a J. S. (1) i E. K. (2) po 110.000zł.	
1.1.1.	Zeznania R. T. (1)	O konieczności zdezawuowania wyjaśnień J. S. (1) w zakresie, w jakim odmówiono im	

wiary, świadczyły też zeznania R. T. (1). O ile bowiem, na co zwrócono już uwagę, zeznania R. T. (1) w szczegółach korespondowały z wyjaśnieniami R. K. (1), niemniej jednak świadek ten, który w krytycznym czasie przebywał niemal ciągle w towarzystwie (...), dysponował na jego temat wiedzą znacznie szerszą niż R. K. (1). Chociaż zeznania R. T. (1), w szczególności te chronologicznie pierwsze, były chaotyczne, co wynikało zapewne z tego, że gdy zorientował się, że został oszukany na niebagatelną kwotę 600.000zł, to trudno mu było zachować równowagę emocjonalną. Ogół zeznań tego świadka pozwolił jednak w sposób stanowczy ustalić okoliczności popełnienia na jego szkodę przestępstwa.

R. T. (1) ujawnił zarówno okoliczności, które poprzedzały przestępczą aktywność J. S. (1), R. K. (1) i E. K. (2), jak i te, które obrazowały przebieg ich przestępczych działań. Co jednak szczególnie istotne, to fakt, że R. T. (1) wskazał, że poczytując swojego znajomego J. S. (1) jako dobrego negocjatora przekazał mu, że chciałby kupić działkę w O. od jego właściciela o nazwisku B., który słynie z tego, że trudno się z nim

proceeds negotiations. It was also indicated that J. S. (1) had knowledge, as to the fact that R. T. (1) is interested in the purchase of a specific real estate and that by regarding this transaction as a life transaction, he will be willing to pay for the plot a large sum. Having obtained this knowledge J. S. (1) undertook a series of actions aimed at leading his colleague R. T. (1) to the improper disposal of his money. From the explanations of R. K. (1) it resulted that J. S. (1) established contact with him and persuaded him to contact himself with a person posing as a full power attorney of one of the co-owners of the real estate in question in order to sell it. It should also be noted that R. K. (1) specifically described subsequently, the measures J. S. (1) used to persuade R. T. (1) to pay him twice the amount of 300,000 PLN in the form of a deposit under the title of performance of a preliminary sale agreement of real estate located in O. with registration number 450/37.

Nevertheless, as has already been noted, the testimony of R. T. (1) corresponds to the explanations of R. K. (1), and since both of these sources are considered reliable,

zaś wyjaśnienia tego oskarżonego zostały już omówione, toteż nie zachodziła potrzeba ponawiania tej argumentacji przy okazji omawiania zeznań pokrzywdzonego.

Niemniej jednak z zeznań R. T. (1) wprost wynikało, że deklarował wobec J. S. (1), że bardzo mu zależało na zakupie tej nieruchomości i że był w stanie zapłacić za nią nawet 1.000.000zł. Skoro zatem te informacje pokrzywdzony przekazywał tylko temu oskarżonemu, toteż nie dziwił fakt, że tak umiejętnie prowadził on R. K. (1) w negocjacjach z R. T. (1), że ostatecznie wypłacił on bardzo dużą kwotę 600.000zł bez zawarcia chociażby umowy przedwstępnej w formie aktu notarialnego.

O tym, że zeznania R. T. (1) zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności świadczyło też to, że gdy zorientował się, że został przez R. K. (1) podającego się za D. G. oszukany, to wykazał się determinacją zmierzającą do wyjaśnienia sprawy i odzyskania utraconych środków. Determinacja pokrzywdzonego była tak duża, że zdecydował się zatrzymać i przewieźć tego oskarżonego w odludne miejsce. Dzięki tym zabiegom, co już podniesiono, R. T. (1) nie tylko dowiedział się od R.

K. (1) o okolicznościach popełnienia na jego szkodę przestępstwa i zaangażowania w ten proceder również J. S. (1), ale także te ustalenia potwierdził analizując treść wiadomości tekstowych, które oskarżeni między sobą wymieniali.

Rzecz jasna Sąd dostrzegł, że zachowanie R. T. (1) polegające na wpłaceniu niebagatelnej kwoty 600.000zł R. K. (1) bez zachowania podstawowych zasad ostrożności, w tym nawet bez weryfikacji dokumentów okazywanych mu podczas z nim spotkań i powierzenie tych czynności J. S. (1), rażąco naiwnością. Identyfikacja należało ocenić zachowanie pokrzywdzonego, który tak znaczną sumę zdecydował się wypłacić nieznanej mu osobie podającej się za pełnomocnika spółki bez zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży działki w formie aktu notarialnego, co wszakże gwarantowałoby wstępną weryfikację tej transakcji przez niezależnego notariusza, czy też zaniechanie niezwyfikowania w ogólnodostępnym internetowym systemie ksiąg wieczystych danych oferowanej do sprzedaży nieruchomości, która, co

		wiadomo powszechnie, nie nosiła już oznaczenia geodezyjnego 450/37. Te wszystkie okoliczności pozostawały jednak irrelewantne dla bytu przypisanego oskarżonym przestępstwa, jako że w treści art. 286§1 k.k. ustawodawca przewidział tylko, że czynność sprawcza polega m.in. na wprowadzeniu pokrzywdzonego w błąd.	
1.1.1	Zeznania R. T. (1) i M. K. (2)	Spójnie i w sposób wzajemnie ze sobą korespondujący okoliczności udzielenia pożyczki R. T. (1) przez M. K. (2) w kwocie 500.000zł opisali ci dwaj świadkowie. Wskazali oni, że podejmowali przez kilka lat wspólne inicjatywy gospodarcze, przez co mieli ze sobą stały kontakt. Wywiedli również logicznie, że na kanwie tych przedsięwzięć wytworzyła się między nimi taka więź, że darzyli się zaufaniem. Obaj zatem mężczyźni zgodnie wywodzili, że ich znajomość i łączące ich przedsięwzięcia biznesowe skutkowały tym, że ich relacje były przyjacielskie, zaś M. K. (2) podał dodatkowo, że skoro razem z R. T. (1) prowadzili spółkę na terenie R., to wiedział, że finalnie odda mu pożyczone pieniądze. M. K. (2) wykazał ponadto, z jakich źródeł pochodziły pieniądze, które pożyczył	

następnie R. T. (1). Wszakże podnosił w toku śledztwa, że przywoził je osobiście z zagranicy, zaś w postępowaniu sądowym przedłożył szereg dokumentów, które potwierdzały, że w latach 2002 - 2003 uzyskiwał w N. wysokie dochody z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, które następnie transferował do Polski zgłaszając ich przywóz polskim służbom celnym / k. 459/. Co więcej, z zeznań M. K. (2), które znalazły potwierdzenie w przedłożonych przez niego dokumentach wynikało, że od wielu lat prowadził nie tylko przedsiębiorstwa na terenie Polski i R., przy czym ta jego polska spółka działała również na terenie Niemiec, ale także, iż w latach 2001 – 2008 obracał wartościowymi nieruchomościami /k. 459, 462b/.

Te wszystkie uwagi w połączeniu ze stwierdzeniem, że sam J. S. (1) udokumentował w formie zdjęciowej, że w lecie 2018r. R. T. (1) w ramach rozliczeń gotówkowych z M. K. (2) przekazywał mu pokaźne sumy pieniędzy / k. 416-422/, dowodziły, że miał on możliwości finansowe, aby pożyczyć pokrzywdzonemu 500.000zł. Fakt zatem, że przeciwko M. K. (2) w ostatnich latach prowadzone były

		postępowania egzekucyjne nie dowodził jeszcze tego, że nie miał on możliwości finansowych, aby udzielić tego rodzaju pożyczki. Jak już nadmieniono, całkowicie odmiennie kształtowała się sytuacja majątkowa J. S. (1), który w czasie przestępczego działania nie tylko nie dysponował żadnymi wartościowymi składnikami majątkowymi, bowiem nawet należące do niego nieruchomości rolne i udział w prawie własności lokalu mieszkalnego były obciążone ostrzeżeniami o wszczęciu przeciwko niemu licznych egzekucji. Nie uprawdopodobnił on nawet, że w przeszłości dysponował takimi możliwościami majątkowymi, które pozwoliłyby na zaoszczędzenie kwoty 600.000zł.	
1.1.	Zeznania I. P., R. D., D. K. (1)	Logiczne i przez to zasługujące na przydanie im waloru wiarygodności były też zeznania I. P., R. D. i D. K. (1). Wszyscy oni spójnie przecież podawali, że gdy przewieźli w dniu 28 października 2018r. R. K. (1) ze Z. do O., to ujawnił on zaangażowanie zarówno swoje i współoskarżonego w przestępczą działalność stanowiącą przedmiot niniejszego postępowania. Te wypowiedzi R. K. (1), które wysłowił w	

		czasie pobytu w O. korespondowały przy tym z jego wyjaśnieniami złożonym w toku niniejszego postępowania, jak i z zeznaniami R. T. (1), a także znajdowały potwierdzenie w innych omówionych już dowodach.	
1.1.	Zeznania M. O.	Ze spójnych zeznań M. O., który w okresie przestępczych aktywności stanowiących przedmiot niniejszego postępowania był w kontakcie zarówno z R. T. (1), jak również z J. S. (1) wynikało, że obaj ci mężczyźni przekazywali mu, że pokrzywdzony pieniądze, które przeznaczył na zakup działki, pożyczył od swojego wspólnika, nie zaś od tego oskarżonego. M. O. potwierdził też, że J. S. (1) w czasie przestępczej działalności stanowiącej przedmiot osądu w niniejszym procesie posługiwał się telefonem z numerem abonenckim (...).	
1.1.	Zeznania M. K. (1) i E. K. (1)	Zeznania M. K. (1) i E. K. (1) miały tylko posilkowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jako że jedynie z przekazu ich krewnego R. T. (1) uzyskały one informacje, że większość pieniędzy, które przeznaczył na zakup nieruchomości gruntowej w O. pożyczył od swojego wspólnika i że ostatecznie został oszukany.	

2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1. i 1.2	Wyjaśnienia J. S. (1) i R. K. (1)	Walor dowodowy wyjaśnień J. S. (1) i R. K. (1) został kompleksowo omówiony w rubryce 2.1 niniejszego formularza, gdzie wskazano zarówno, w jakim zakresie zasługiwały one na wiarę, a w jakim należało im odmówić wiarygodności. W tej części uzasadnienia określone zostało również, z jakich powodów tego rodzaju ocena wyjaśnień obu oskarżonych została dokonana. Nie zachodziła zatem potrzeba ponownego przywoływania tej argumentacji.	
1.1. i 1.2	Zeznania K. W.	Świadek K. W. nie miała żadnych spostrzeżeń na temat przestępstwa stanowiącego przedmiot osądu w niniejszym postępowaniu. Potwierdziła bowiem wyłącznie to, że w godzinach wieczornych dnia 28 października 2018r. pokrzywdzony wraz kilkoma nieznanymi jej mężczyznami przyjechali do miejsca jej	

		zamieszkania w O. i później ze sobą rozmawiali w pokoju na parterze jej domu. Wskazała ponadto, że później w jej domu pozostał jeden z tych mężczyzn, który około godziny 24:00 wyskoczył z okna pomieszczenia, w którym przebywał i oddalił się z tego miejsca.	
1.1. i 1.2	Zeznania M. B., S. M.	Zeznania M. B. i S. M. okazały się wprawdzie wiarygodne, niemniej jednak nie miały istotnego znaczenia dla czynienia ustaleń faktycznych co do sprawstwa i zawinienia J. S. (1) i R. K. (1). Świadczenie ci potwierdzili wszakże, że będąc współnikami (...) sp. j. w B., której przysługiwało prawo własności nieruchomości gruntowej położonej w O., a którą R. T. (1) zamierzał kupić, nie podejmowali żadnych działań zmierzających do zbycia tejże działki. Dodać należało, że okoliczność ta nie była kwestionowana przez uczestników procesu.	
1.1. i 1.2	Zeznania E. S., M. S. (1), K. G.	Na wiarę zasługiwały także zeznania notariusz E. S., jak i zatrudnionych przez nią w kancelarii M. S. oraz K. G.. Wszystkie te osoby jednoznacznie podały bowiem, że w ich kancelarii nikt nie tylko nie sprzedawał nieruchomości położonej w O. o numerze 450/37, ale także nie	

		przygotowywał się do zawarcia umowy jej sprzedaży.	
1.1. i 1.2	Zeznania E. K.	Zeznania E. K. (2) nie zasługiwały w przeważającym zakresie na wiarę. Świadek ten był przecież istotnie zaangażowany w przestępczy proceder, który był przedmiotem osądu w niniejszym postępowaniu. Miał zatem ewidentny interes w tym, aby złożyć zeznania zafalszowujące okoliczności podjęcia własnej przestępczej działalności. Dążenie E. K. (2) ukierunkowane na to, aby nie ponieść odpowiedzialności karnej za to zachowanie były przy tym bardzo widoczne, jako że zakwestionował nawet, iż znał J. S. (1). Tymczasem nie tylko z zeznań R. K. (1) wynikało, że osoby te znały się dobrze i że ich znajomość nawiązała się podczas ich wspólnego pobytu w jednostce penitencjarnej. Rzecz bowiem w tym, że nawet w wiadomościach wymienianych w czasie realizowania przestępstwa pomiędzy J. S. (1) i R. K. (5), udział w tym czynie E. K. (2) był wzmiankowany.	
1.1. i 1.2	Zeznania D. K. (2), L. C. i A. S. (1)	Nie miały natomiast znaczenia dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie zeznania D. K. (2), L. C. i A. S. (2). Świadkowie	

		ci nie dysponowali przecież żadną wiedzą na temat czynu zabronionego stanowiącego przedmiot osądu w niniejszym postępowaniu. Jedynie tytułem doprecyzowania podnieść w odniesieniu do zeznań A. S. (2) należało, że dysponował on zupełnie nieistotnymi spostrzeżeniami na temat planowania przez R. T. (1) nawiązania bliżej nieokreślonej współpracy gospodarczej z J. S. (1). Te okoliczności były na tyle niesprecyzowane, że trudno było nawet umiejscowić je w czasie. Z pewnością jednak nie miały one związku z planowaną przez pokrzywdzonego inwestycją w postaci zakupu nieruchomości gruntowej w O..	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I części dyspozytywnej wyroku	J. S. (1) i R. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Przypisanymi zachowaniami opisanymi w pkt. I części dyspozytywnej wyroku J. S. (1) i R. K. (1) wyczerpali ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k., przy czym pierwszy z oskarżonych działał dodatkowo w warunkach powrotu do przestępstwa pod postacią recydywy podstawowej z art. 64§1 k.k. Godziło się przecież pokrótce przypomnieć, że J. S. (1), R. K. (1) i E. K. (2) dzięki całemu szeregowi omówionych już oddziaływań wprowadzili R. T. (1) w błąd co do tożsamości R. K. (1) i jego upoważnienia do działania w imieniu właściciela nieruchomości położonej w O. w zakresie jej zbycia. Wytworzyli oni w ten sposób u R. T. (1) fałszywe wyobrażenie, a więc rozbieżność między rzeczywistością a jej odzwierciedleniem w świadomości tegoż, że R. K. (1) zamierzał wywiązać się z zaciągniętego zobowiązania w postaci sprzedaży tej nieruchomości, dzięki czemu doprowadzili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w łącznej kwocie 600.000zł – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2002r., IV

KKN 135/00, LEX nr 74478. Z uwagi zaś na to, że oskarżeni działali w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem materializującym się w chęci osiągnięcia możliwie najwyższej korzyści majątkowej kosztem pokrzywdzonego, to aktywności te należało potraktować jako jeden czyn zabroniony, czyn ciągly – A. Z. [w:] A. Z. (red.), G. B., K. B., Z. Ć., M. K., P. K., J. M., M. R., M. S., W. W.. Kodeks karny. Część ogólna. T. I, Z., teza 17 do art. 12 k.k.

#	3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I części dyspozytywnej wyroku	J. S. (1) i R. K. (1)

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne jednoznacznie zaświadczały o tym, że J. S. (1) angażował się w popełnienie przypisanego mu przestępstwa w ten sposób, że w warunkach współsprawczych i działając z R. K. (1), oraz E. K. (2) zrealizował osobiście zasadniczą część ustawowych znamion tego czynu zabronionego, jak chociażby przekazując współoskarżonemu sfalszowane dokumenty, przygotowując i wypełniając te, które on i pokrzywdzony podpisywali przy przekazywaniu transz

zadatku, czy uczestnicząc praktycznie we wszystkich spotkaniach R. K. (1) i R. T. (1). Nietrafnie prokurator w skardze zasadniczej przyjęła zatem, że J. S. (1) zarzuconego mu czynu dopuścił się w warunkach sprawstwa kierowniczego, a więc tzw. sprawstwa niewykonawczego, bowiem ta konstrukcja aktualizowałaby się, gdyby jego rola ograniczała się wyłącznie do sterowania zachowaniami pozostałych osób. Tymczasem oskarżony ten nie kierował wyłącznie wykonaniem czynu zabronionego przez pozostałe zaangażowane w przestępczy proceder osoby, bowiem, jak już nadmieniono, nie tylko osobiście zrealizował część elementów znamion czynu zabronionego, a ponadto owe pozostałe osoby nie pozostawały pod jego kierownictwem – W. W. (red.), A. Z. A. (red.), Kodeks karny. Część ogólna. T. C. I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, WK 2016, tezy 69 – 72 do art. 18. R. K. (1) wprawdzie wykonywał zalecenia J. S. (1), jednak ten ostatni nie miał z pewnością nad jego zachowaniami władztwa, które przejawiały się w panowaniu nad jego czynem. Przypomnieć wszakże należało, że R. K. (1), gdy okazało się, że kwota pierwszej transzy zadatku będzie wyższa niż pierwotnie ustalona, twardo żądał od J. S. (1)

zwiększenia należnego mu udziału.

J. S. (1) przypisanego mu przestępstwa dopuścił się działając ponadto w warunkach recydywy opisanej w art. 64§1 k.k. Był bowiem uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w S. P. i Z.w S. z dnia 24 marca 2011r. w sprawie sygn. akt IV K 401/10 za przestępstwo z art. 286§1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 14 maja 2013r. do dnia 14 listopada 2013r. Chociaż oskarżony karę tę odbył w systemie dozoru elektronicznego / k. 692 odwrót/, to bezsprzecznie jednak był wcześniej skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, jak również popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy tej kary umyślne przestępstwo podobne do tego wcześniej osądzonego występku z art. 286§1 k.k. – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2014r., III KK 16/14, LEX nr 1469141; W. Wróbel (red.), A. Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny, op. cit., teza 26 do art. 64.

#	3.2. Warunkowe umorzenie postępowania	-----	-----

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach

warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.3. Umorzenie postępowania	-----	-----
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			

#	3.4. Uniewinnienie	-----	-----
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
-----			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. S. (1) i R. K. (1)	I części dyspozytywnej wyroku		Za popełnienie przypisanego J. S. (1) i R. K. (1) przestępstwa wymierzono pierwszemu z nich kary 7 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny po 50zł każda, zaś drugiemu wymierzono kary 3 lat

pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 20zł każda. Wymierzając im te sankcje uwzględniono jako okoliczność obciążającą rażąco wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego im czynu będący wypadkową sposobu działania oskarżonych oraz okoliczności i warunków, w jakich ich aktywności miały miejsce.

Należało przecież zauważyć, że przestępstwa przypisane J. S. (1) i R. K. (1) zostały przez nich bezsprzecznie popełnione umyślnie i z zamiarami bezpośrednimi. Oskarżeni działali przecież sposób całkowicie premedytowany, jako że podjęli szereg zabiegów, dzięki którym doprowadzili najpierw pokrzywdzonego do błędnego przeświadczenia, że pozostająca w jego zainteresowaniu nieruchomość gruntowa może zostać mu sprzedana. W długiej ponadto perspektywie czasowej utrzymywali u niego takie błędne przekonania, aby doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia jego pieniędzmi.

Nie można było też pomijać tego, że J. S. (1) i R. K. (1) doprowadzili R. T. (1) do niekorzystnego

rozporządzenia
niebagatelną sumą
600.000zł. Kwota ta
ponad dwukrotnie
przekraczała próg
wyznaczający kodeksową
znaczną wartość opisaną w
art. 115§5 k.k.

Nie można było też tracić
z pola widzenia tego,
że J. S. (1) i R. K.
(1) przed popełnieniem
przypisanego im
przestępstwa prowadzili
tryby życia, które urągały
podstawowym zasadom
współżycia społecznego.
Dość stwierdzić, że byli
obaj uprzednio karani, zaś
pierwszy z oskarżonych
nie wykonywał żadnego
zatrudnienia, chociaż
nie miał przecież
przeciwskazań do
wykonywania stałej pracy
zarobkowej. Co więcej,
J. S. (1) był uprzednio
kilkukrotnie karany za
przestępstwa przeciwko
mieniu, w tym zasadniczo
za występki z art.
286§1 k.k. Fakt zatem,
że pomimo odbycia
wymierzonych mu kar, w
tym także izolacyjnych,
ponownie zdecydował
się popełnić umyślne
przestępstwo, jak i
okoliczność, że działał
w warunkach recydywy,
uzasadniały przyjęcie, że
prowadził naganny tryb
życia.

Należało także wskazać, że
J. S. (1) działał w sposób,
który charakteryzował
się wybitnym wręcz
cynizmem. Wszak

zdecydował się popełnić przypisane mu przestępstwo na szkodę swojego bliskiego znajomego, z którego gościny korzystał w okresie, gdy był poszukiwany przez organy ścigania do odbycia kary pozbawienia wolności. Co więcej, J. S. (1) wykorzystał do popełnienia tego przestępstwa wiedzę, którą powziął w rozmowach z R. T. (1) i dzięki tej właśnie wiedzy mógł nim manipulować, aby doprowadzić go do zapłaty możliwie największej kwoty.

Również w trakcie wręczania pierwszej transzy zadatku podjął J. S. (1) omówione już starania zmierzające do tego, aby uzyskać z niej kosztem R. K. (6) i E. K. (2) możliwie najwyższą kwotę. Po to, aby możliwie największa suma z drugiej transzy zadatku przypadła właśnie jemu, nie miał też skrupułów, ażeby najpierw zataić przed E. K. (2) fakt, że R. T. (1) zapłacił kolejne 300.000zł i aby potem przerzucić odpowiedzialność za to zatajenie na R. K. (1), który z tejże transzy otrzymał stosunkowo niewielką kwotę.

Również podjęte przez J. S. (1) wobec R. K. (1) już w trakcie trwania postępowania sądowego oddziaływanie

zmierzające do tego, aby zmienił treść wyjaśnień, świadczyły o tym, że był osobą, która nie wyciągała z nagannych swych zachowań żadnych wniosków.

Sąd w odniesieniu do J. S. (1) nie doszukał się w niniejszej sprawie żadnych okoliczności, które łagodząco wpływałyby jego na odpowiedzialność karną.

Łagodząco zaś na tę odpowiedzialność R. K. (1) wpływało to, że konsekwentnie przyznawał się do popełnienia przypisanego mu przestępstwa i składał wyjaśnienia, które w zasadniczym zakresie były wiarygodne.

Zdaniem sądu wymierzone J. S. (1) i R. K. (1) kary pozbawienia wolności oraz grzywny stanowiąc będą dla nich dolegliwości współmierne do stopnia ich zawinień spełniając swoje zadania tak wobec oskarżonych, jak i w zakresie społecznego oddziaływania sankcji. W ocenie sądu sankcje te we właściwy sposób uwzględniały występujące w sprawie okoliczności obciążające, a w odniesieniu do R. K. (1) również okoliczność łagodzącą przy zastrzeżeniu zdecydowanej przewagi tych pierwszych.

			Orzeczone kary powinna uzmysłowić J. S. (1) i R. K. (1) nieopłacalność łamania prawa i stanowić dla nich przestrozę na przyszłość. Realizując zadania w zakresie prewencji generalnej sankcje te powinny natomiast doprowadzić każdego do przeświadczenia, że osoby dopuszczające się przestępstw podlegają nieuchronnej odpowiedzialności karnej.
J. S. (1) i R. K. (1)	II części dyspozytywnej wyroku		Na podstawie art. 46§1 k.k. wobec J. S. (1) i R. K. (1) orzeczono środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody zobowiązując ich do solidarnej zapłaty na rzecz pokrzywdzonego R. T. (1) kwoty 600.000zł. Skoro bowiem oskarżeni doprowadzili tego pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w takiej właśnie kwocie, toteż jako oczywisty jawił się fakt, że powinni naprawić wyrządzoną przestępstwem szkodę.
J. S. (1) i R. K. (1)	IV części dyspozytywnej wyroku		Stosownie do brzmienia art. 44§2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych, które służyły do popełnienia przypisanych oskarżonym przestępstw.

5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. K. (1)	III części dyspozytywnej wyroku		Zgodnie z art. 63§1 k.k. Sąd zaliczył R. K. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godz. 6:15 dnia 30 kwietnia 2019r. do godz. 19:34 dnia 30 kwietnia 2019r.
3.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
-----			
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
IV	Na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia		

	26 maja 1982r. prawo o adwokaturze oraz §11 ust. 1 pkt. 2, ust. 2 pkt. 5 i §17 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądzono od J. S. (1) i R. K. (1) na rzecz R. T. (1) kwotę po 3.400zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów ustanowienia pełnomocnika.	
V	Na podstawie zaś art. 624§1 k.p.k. Sąd zwolnił J. H. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu. Oskarżony nie dysponował bowiem żadnym podlegającym spieniężeniu majątkiem, od dłuższego czasu przebywał w warunkach izolacyjnych, przed osadzeniem nie wykonywał stałej pracy zarobkowej. Zaprezentowane okoliczności uzasadniały zatem przyjęcie, że nie dysponował on możliwościami majątkowymi, które zagwarantowałyby by mu zdolność poniesienia kosztów niniejszego postępowania bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny.	
VI	Sąd nie doszukał się uzasadnionych podstaw do zwolnienia J. S. (1) i R. K. (1) od ponoszenia kosztów	

niniejszego postępowania. Z pomocy Skarbu Państwa przy realizowaniu uprawnień podmiotowych w postępowaniach przed organami wymiaru sprawiedliwości korzystać powinny bowiem wyłącznie osoby, których status majątkowy uniemożliwił uczestniczenie w procesie bez uszczerbku dla podstawowych ich interesów. Tymczasem oskarżeni znajdował się w wieku produkcyjnym, drugi z nich wykonywał stałe zatrudnienie. To zaś oznaczało, że powinni bezwzględnie wykonywać pracę zarobkową, a uzyskiwane dochody przeznaczyć na spłacenie kosztów procesu, który sprokurowali popełniając przypisane im przestępstwo. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono od J. S. (1) i R. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po połowie, zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzono pierwszemu z nich oskarżonemu opłatę w wysokości 600zł, a drugiemu z nich opłatę wymierzono w kwocie 400zł na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 5 tej ustawy.

6. **1Podpis**